

Em Muôn Về Diễm Kiều Chỉ Một Màu Hoa Cũ

Hết mùa Thu, hoa cúc / vẫn nở vàng trước hiên! Ôi mùa Đông thật duyên: còn mùa Thu thấp thoáng...Còn em trong chạng vạng / nắng vàng trên núi xanh. Và...vẫn còn long lanh / những viên ngọc lệ thủy / long lanh trời lấp lánh / lung linh dòng sông xưa...

Hoa cúc vàng hay thơ? Tôi nâng niu từng chữ! Là em thôi, đấy chứ, từng sợi tóc gió bay...

Anh hôn em thơ ngây / ngàn ngàn năm em vậy / bên bếp hồng lửa cháy / trong chiều hiu hiu sương...Em ơi ngàn cái thương / là nụ hôn trên trán. Em ngàn năm ánh sáng / soi đường anh, mắt em...

Hai con mắt thật đen / hay hai con mắt biếc? Có chữ nào thật tuyệt / để anh cài lên mi? Em à anh nói chi / không bằng em im lặng...bởi vì em là nắng / mùa Đông / reo trong lòng...

*

Chao ôi chừ mùa Đông! Hoa cúc vàng đơm nụ. Mỗi chút vàng chút nhớ, mỗi chút chiều...Rừng rưng! Tôi xa núi xa rừng...tôi xa non xa nước...Em theo anh từng bước...sông núi quê người ta! Trong lòng anh vẫn hoa, hoa cúc lòng em nở!

Hỏi sao mà chẳng nhớ?

Hỏi sao mà chẳng yêu?

Em...muôn về diễm kiều chỉ một màu hoa cũ!

Trần Vấn Lệ